

Lovkonventionen af 1963 (Strasbourgkonventionen). (Bilag 5)

Samtidig med det nordiske samarbejde foregik inden for Europarådets rammer et samarbejde på patentrettens område. Dette arbejde er bl. a. resulteret i den såkaldte Formalitetskonvention af 1953, der er ratificeret af Danmark i 1956, og Lovkonventionen af 1963 om samordning af visse dele af den materielle patentret, som foreslås ratificeret med hjemmel i dette lovforslag.

Lovkonventionen, som blev vedtaget den 27. november 1963 af elleve af Europarådets medlemsstater, indeholder bestemmelser om, hvilke krav de kontraherende stater kan stille med hensyn til patenterbarhed og om indholdet og fortolkningen af patenter. Gennem en harmonisering af reglerne om industriel anvendelighed, nyhed og opfindelseshøjde er det tilsigtet at gøre det lettere for industrien at søge patent i flere lande. Ydermere ville ensartede regler om sådanne væsentlige elementer i patentretten kunne fremme det internationale samarbejde mellem medlemsstaterne. Konventionen har siden sin vedtagelse været forbillede for en række vesteuropæiske landes patentlovgivning, ligesom dens materielle bestemmelser har været retningsgivende for de tilsvarende bestemmelser i Den europæiske Patentkonvention. Lovkonventionen af 1963, der således i et vist omfang reelt har opfyldt sit formål, er dog aldrig formelt trådt i kraft, men ventes nu ratificeret i forbindelse med de øvrige europæiske patentretlige aftaler.

Patentsamarbejdstraktaten (PCT). (Bilag 4)

På initiativ af USA og med bistand af regerings eksperter fra verdens betydeligste industrilande påbegyndte BIRPI (senere WIPO) i 1966 en undersøgelse af mulighederne for at samordne en del af patentmyndighedernes behandling af patentansøgninger for derved at undgå dobbeltarbejde. Baggrunden herfor var den voldsomme forøgelse af arbejdsbelastningen, som skete i løbet af 1960'erne, ved de patentmyndigheder, der som Danmark foretager såvel nyheds- som patenterbarhedsundersøgelse. Arbejdsbelastningen skyldtes især en kraftig stigning i antallet af ansøgninger fra udenlandske ansøgere derved, at den samme opfindelse med det stigende handelssamkvem i stadigt større omfang blev søgt patenteret i flere lande. Dertil kom, at mængden af undersøgelsesmateriale øgedes i stadig hurtigere tempo, ligesom opfindelserne i takt med den tekniske udvikling blev stedse mere komplicerede. I 1969 forelå et endeligt udkast til Traktat om Patentsamarbejde. Dette forudsatte ikke nogen harmonisering af den materielle patentret.

Udkastet blev behandlet på en diplomatisk konference i Washington i juni 1970, hvor Patentsamarbejdsstraktaten (Patent Cooperation Treaty) blev vedtaget. Følgende 20 lande underskrev traktaten: Algeriet, Den Arabiske Republik, Brasilien, Canada, Danmark, Filippinerne, Finland, Forbundsrepublikken Tyskland, Irland, Israel, Italien, Japan, Jugoslavien, Norge, Schweiz, Storbritannien, Sverige, Ungarn, USA og Vatikanstaten. Ved udløbet af fristen for undertegnelse, d.v.s. med udgangen af 1970, underskrev endnu nogle lande. Følgende lande har nu ratificeret eller tiltrådt PCT: Cameroon, Den Centralafrikanske Republik, Chad, Congo, Forbundsrepublikken Tyskland, Gabon, Madagascar, Malawi, Senegal, Schweiz, Togo og USA.

Traktatens hovedformål er at centralisere nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsbedømmelsen af patentansøgninger til nogle få større patentmyndigheder, valgt ud fra patentbehandlingsmæssige, sproglige og geografiske hensyn. Traktaten indeholder to systemer: den internationale nyhedsundersøgelse (Kap. I) og den internationale, forberedende patenterbarhedsprøvning (Kap. II). De kontraherende stater kan vælge ikke at tilslutte sig den forberedende prøvning.

Ansøgningsproceduren er i hovedtræk følgende: Ansøgeren, der må være statsborger eller have bopæl i en kontraherende stat, indleverer til patentmyndigheden i det land, hvor han har bopæl, en international ansøgning. Patentmyndigheden undersøger, om ansøgningen opfylder visse formelle betingelser. Samtidig med indleveringen skal ansøgeren angive, i hvilke lande han ønsker at udtage patent (designering).

Den nationale patentmyndighed sender derefter ansøgningen til vedkommende internationale, nyhedsundersøgende myndighed, som afgiver en rapport om resultatet af nyhedsundersøgelsen, d.v.s. en angivelse af den kendte teknik, man har fundet på det område, som opfindelsen dækker. Hvert land, som har ratificeret PCT, har i denne forbindelse tilkendegivet, hvilke myndigheder det ønsker at samarbejde med. Rapporten skal henvise til de publikationer, som anses for relevante ved en vurdering af opfindelsens patenterbarhed. De nationale myndigheder har ret til at foretage en supplerende nyhedsundersøgelse. Den internationale nyhedsundersøgelse skal være afsluttet senest 16 måneder fra den internationale ansøgningsdag eller den eventuelle tidligere dag, fra hvilken ansøgningen har prioritet i henhold til de særlige regler herom. Den internationale ansøgning og nyhedsundersøgelserapporten bliver derefter sendt til